

LA CAMPANA DE GRACIA.

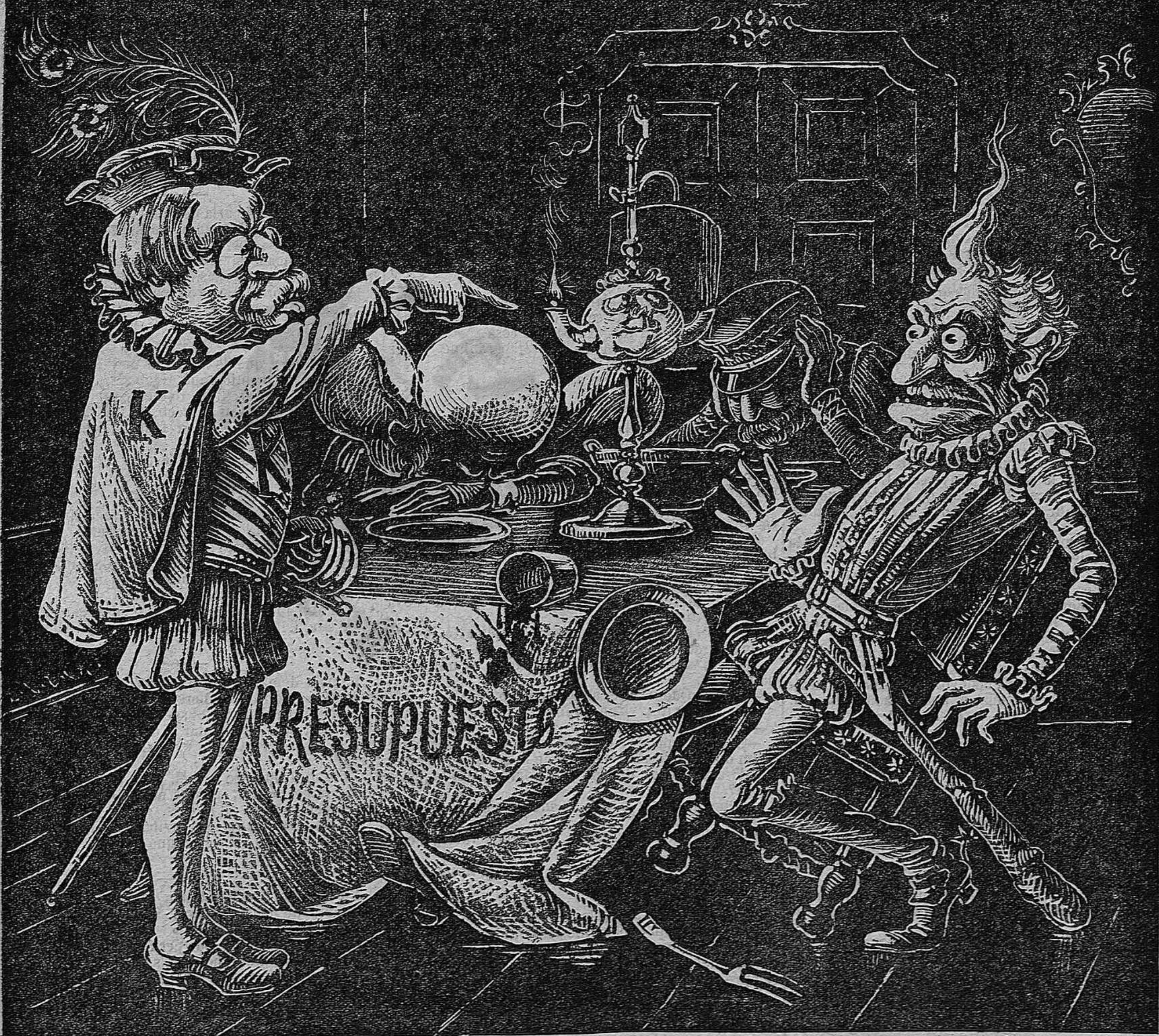
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIO y REDACCIO: Libreria Espanyola, Rambla del Milí, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals.

-Porqué contados están los días que has... «de comer»...

PARLÉM CLAR.

I ha coses que ab l'olor no més se coneixen. Aquí tenen los melons. Solen dir qu'és impossible saber si son bons avants de tatxarlos. Podrà molt ben ser. Lo qu'és jo no puch dirho perque de melons no n'hi comprat gayres. Pero tractantse d' homes politichs? Fugin de aquí.... Sense necessitat de tatxarlos, ab una ensumada no més, de un' hora lluny jo 'ls diré si son bons ó si son dolents, jo 'ls diré si son melons ó si son carabassas.

Y ab los esquerrans... ¡Vaya uns tipos! Republicanos que no davan fruit y que per tenirne per la familia van deixar empaltarse de monárquichs ¿qué volen vostés que fassin? Si no poden viure sino de la llum del sol; si quan lo sol se 'n vaja a la posta ells s' han de corsecar; si no poden subsistir sino dihent y acreditant que son monárquichs, més monárquichs que 'ls mateixos conservadors; si no han de parar fins que se 'ls trenqui l' espinada, a cópia de reverencias y cortesias!...

Confiansa ab ells, ni n'hi tinch, ni n'hi he tinguda may. Ja ho diu l' adagi: «No hay peor cuna que la del mismo palo.»

Vostés recordarán que 'l partit republicà al principi va ser benévola ab en Sagasta, esperant qu' en lo poder compliria las promesas de l' oposició.

«Signém benévols ab l' esguerra mentres l' esguerra fassa reformas democráticas» van dir aquest dia los representants del republicanisme històric en lo Senat y en lo Congrés.

Y saben quina va ser la resposta de 'n Moret? —«Tant se me 'n dona que sigué benévols com que no 'n siguéu. La vostra benevolencia ni la vull, ni la demano. Si voléu ser benévols signéuho ab lo rey, ab la monarquia, no ab l' esguerra.»

Es a dir:—«Renunciéu a la República: féu com nosaltres; venéu ideas y conviccions, esquiséu una historia neta de tacas y un porvenir gloriós, per un plat de ranxo del presupuesto. Si voléu pujar de pressa llenséu lo fardo de la conciencia y aniréu més llauers. No 'us paréu en barras... y viva l' amor!»

Naturalment, de las paraulas de 'n Moret n' hem de fer tant cas com de totes las sevas cosas. Encare no som allí hont aném, sense qu' ell y 'ls seus companys tornin al camp de la República, cantant aquell antich estribillo: «Nosaltres som més republicans que tots vosaltres.»

Mentres tant nosaltres serém benévols ó no serém benévols, segons 'ns convinga, y pesi a qui pesi. Si per cas, consti desde are que la nostra benevolencia no val cap diner, ni cap favor. La tindrem per las ideas y no pels homes.

Aixis, per exemple, ¿necessita 'l govern un cop de mà per establir lo sufragi universal? L' hi donarém un cop de mà. ¿Necessita un cop de puny perque habentlo d' establir no l' estableix? L' hi donarém un cop de puny.

Desd' are 'l cor me diu que més aviat haurém de donarli cops de puny que cops de mà, per la rahò que hi dit avants: l' home que cambia de opinions ha de alardejar més que 'ls altres en favor de las opinions novas que adopta. Aixis l' home que cambia de camisa, s' arregla la corbata a cada punt y fá que 'ls punys l' hi surtin perque tothom se 'n enteri.

L' esguerra dirá:—Mirin si 'n som de monárquichs que no volém res, res enterament dels republicans. En Sagasta va acceptar la seva benevolencia, donchs nosaltres ni la seva benevolencia, ni una pipada de tabaco. Ja veyéu qui 'ns empeta la basa. ¡Cál! ¡Ni 'l monstrol!...

Pero senyors de l' esguerra: vostés tenen compromisos y han de cumplirlos. Si no 'ls compleixen lo hi valdrá res que 'ls ampari; cauran com ha caygut en Sagasta, com cauhén tots los homes que no tenen moralitat política.

Per la mèva part, ja 'ls perdono alló que s' empattollavan de la Constitució de 1869, perque ben mirat aquella constitució no es de vostés, es nostra: es una Constitució democrática, y la democracia unicament pot viure en pau y desahogadament dintre de la republica.

Però apart de aquella Constitució han promés lo sufragi universal, y aixó si que no 'ls ho perdono: ó l' estableixen ó s' ensorran.

¡Vinga, donchs, lo sufragi universal, y qui tinga més vots que manil!

Y are no rignin, no, que se 'ls veuen las cartas. Si, ja se lo que pensan.

Vostés pensan:—Al cap-de-vall, tenint nosaltres la payella pèl mànech tant es que 's fassan las eleccions per sufragi universal com per sufragi restringit. Si establím lo sufragi universal establirém al mateix temps la trampa universal, y 'ls diputats no 'ls farán pas los electors, os farém nosaltres. Per las próximas corts deixarem sortir cent conservadors y cap republicà. D' aquest modo dirém al que ha de sentirnos: —«¿No véu? La República es morta: tots los republicans plegats no tenen prou forza per treure un sol diputat.» Ja no hi ha més que conservadors y nosaltres: con que, uns quants anys al candalero cada hù, y en paus!»

Lo plan es magnífich, no hi ha dupte. Sobre tot si nosaltres som prou tontos per deixarnos enganyar com uns xinos.

Pero llavors, parlarém de un' altra manera: a grans mals grans remeys: y una de dos: ó bé la voluntat del país serà respectada, ó bé veurán si 'l partit republicà es tant mort com dihen.

Senyor Moret: vostés podran ser tant esquerrans com vulgan, pero jo 'ls aseguro que 'l partit republicà no serà manco.

P. K.

LA MASCOTA.

BUSANT de la amabilitat de vostés, m' atreveixo a presentarlos al Sr. D. Cristófol Caradoble.

Don Cristófol es una persona corrent a carta caba. Conta molt bé, te una lletra elegantissima, no careix de talent... ni es fusionista.

Pero... (ja venen los peros) té una circumstancia molt dolenta: es un sotemne gaudul.

Si s' instituís una créu pera premiar la mandra, lo senyor Caradoble seria un dels primers condecorats.

En sa juventut va fer tot lo imaginable pera no tenir que treballar. Va ser cantant de café, polissón y cipayo; va vendre elixir pera curar lo mal de caixa y pomada per fer creixe 'ls cabells; en fi; totas las atrocitats hagudas y per haver.

Sa inventiva per fer quartos, era poderosa, sorprendent; ni la de 'n Camacho. Pero la mala estrugancia,—com deya ell,—va poguer més que 'l seu ingeny, y de mica en mica l' home va anar agolant la seva farsa creadora, y als trenta dos anys va trobarse ab molts arrugas al front, molta tristesa al ánima y cap diner a la butxaca.

Un dia 'l vaig veure plantificat al mitj de la Rambla. Ell se 'n adona, y tot ceremoniosament me saluda, indicantme que 'm volia dir alguna cosa.

—¿Qué hi ha de nou? l' hi dich preparantme ja per donarli una pesseta.

—L' hi participo que 'm caso.

—¿Vosté?

—Si senyor, si: ja estich cansat de patir.

—Y qué; ¿vosté 's figura que casantse?....

—¿Qué vol dir? ¿qué patiré més? Cá, home; com que serém dos a partir la pena, no me 'n tocará tanta.

Efectivament, va casarse ab una dona guapíssima per més senyas.

Desde llavors l' aspecte del senyor Caradoble va cambiar completament.

Duya sempre la livita abs tots los botonts, la camisa blanca y las botas negras.

—Y donchs, vaig dirli un dia; sembla que se l' hi ha girat la fortuna...

—¡Oh! va respondrem sonrihent; es que la mèva dona es... mascota.

¿Qué m' hi dihen? Ab aquesta explicació jo vaig quedarme tant a las foscas com avants.

Més tart vaig toparme ab don Cristófol en una oficina pública.

—¡Hola! ¿Qué vé a fer alguna reclamació?

—No, va dirme: vinch a cobrar la paga.

—¿Qué está empleat aquí?

—Home; empleat... empleat... Tant sols ho soch l' últim dia de cada mes, quant vaig a firmar la nómina.

—Y aixó ¿cóm diable? ¿d' hont ha tret aquesta ganga?

—¿Que no recorda que la mèva senyora es mascota?

Als pochs mesos, en no se quin diari vareig llegir la següent noticia:

Parece que ha sido conferido el importante cargo de... etc., etc.

¿A qui dirán?

A don Cristófol Caradoble.

Jo no sabia com explicarme tants miracles.

Tenia entés que no debia res al sastre, que pagava puntualment lo lloguer del pis, que no feya res y que sempre tenia rals.

L' altre dia torno a trobarlo tant alegre com sempre.

—¿Qué no ho sab? diu allargantme la mà?

—No pas tot.

—M' han prés l' empleo.
—¡Ah! Y donchs, ¿cóm s' ho manega ara?
—¡Oh! Ja ho torno a tenir tot bé: me l' han donat altra vegada... aumentantme 'l sou.
—¿Quina sort!
—Cál ¿Qué no té present que jo tinch una mascota? Jo ja no 'm vaig poguer aguantar més.
—¿Qué vol dir ab aixó? ¿Qu' es aquesta mascota?
—Es lo més senzill que s' ha vist. Desde que m' hi casat ab aquesta dona, la fortuna ha entrat a casa mèva allotjantshi definitivament. Per ella vaig tenir la primera colocació; per ella vareig ascendir desseguida; per ella cobro sense fer res, y per ella se 'm ha tornat lo empleo que 'm prenían. ¡Oh! Es una gran mascota. La seva influencia es irresistible. Quan se m' ofereix alguna cosa, quan tinch una necessitat, no haig de fer res més que dirli: Tú, vé a fer una visita a don Fulano ó a don Mengano...—Hi vá y al tornar, ja se sab, tot lo que jo desitjava queda resolt satisfactoriament y a pas de carga.

Jo no vaig volguer sapiguer res més... y crech que a a vostés los passarà igual.

Lo senyor Caradoble té, en efecte, una mascota com la de la sarsuela bufa.

Sinó que la d' ell proporciona la sort, cumplint lo important article tercer al revés de lo que prescriu lo tractat de la mascoteria.

FANTÁSTICH.

En la quarta plana del present número doném lo retrato autèntich del cabo de Numancia, Luciano Benito, condemnat a cadena perpétua, pèl consell de guerra de Santo Domingo de la Calzada.

Es una nova víctima de la fusió. Subjecte a ser diesmat, va tocarli la sort de anar a presiri per tota la vida.

Per avuy no fém comentaris. Basti saber que aquest presidari, si 'l tioguèssim al costat, nosaltres nos honoraríem estrenyentli la mà.

Quan vinga una situació verdaderament liberal, ja sab lo que té de fer.

Ja fá dias que 's parla de rellevar al Sr. Gil Mestre del càrrech de governador de la provincia de Barcelona.

Senyors jugadors, timadors, tarugistas y tauls de totes classes, vaja, se 'ls dona la enhorabona.

Jo havia suprimit lo revólver. Pero are pèl que puga ser, també 'l nombraré governador de la mèva butxaca.

¿Qué dihen, que 'ls ministres de l' esguerra no fan res?... Sembla mentida que digan aixó.

Aquí tenen al Sr. Ruiz Gomez, qu' encare no ha prés possessió del seu càrrech, ha trasladat a D. Santiago Ruiz Gomez, un de la familia, desde 'l consulat de Oran al de Marsella.

Aquest si que quant firmi la nómina podrà cantar la Marsellesa.

Jo no hi vist barra com la dels sagastins. A pesar de las pestes que deyan de l' esguerra, l' esguerra puja, y ells continuan ocupant tots los empleos.

Los esquerrans demanan que 'ls coluquin, y 'ls sagastins menján y no fan puesto a ningú.

Aquest dia 'm deya un esquerrà: —Si al menos fessin com los gossos que quant tenen la tallada a la boca fujan... Pero, ¡cál! ¿Els? ¡Ni a tíros!

Lo país demana reformas y 'l compliment de las promesas que l' hi sigueren fetas.

Y 'l govern respon:— Esperéu un quant temps que de primer haig de intentar la conciliació ab los sagastins, a fi de formar ells y nosaltres un gran partit liberal.

Es a dir: un altre pastel. Pero en lo mateix peccat durá la penitencia, perque mentres se conciliará ab en Sagasta renyirá ab lo país.

De manera que no se si arribará a fer un gran partit liberal; lo que si se es que farà un pá com unas hostias.

En Romero Robledo tracta de fer un discurs en l' Academia de Jurisprudencia. Lo discurs versará sobre «Los delitos de la palabra.»

Vels aquí un tema que per forza l' ha d' entendre molt. Perque ell enrahona pèls colzes.

Y aquells discursos revolucionaris de l' any 1868 ¿qué son més que un timo polítich?

Vamos a veure ¿qué dirían los neos si tot de un

plegat s' ensorrés la redacció de la CAMPANA DE GRACIA y 'l director ne sortís ab la cama trencada?

¡Quina brometa! ¿eh? ¡Y quina manera de dir: «un càstich de Déu!»

Donchs bè: mentres las monjas de Sahagun eran al cor y cantavan, van ensorrarse dos sòstres per falta de un y á una monja se l' hi vá trencar la cama.

Senyors neos: lo comentari poden ferlo vostés mateixos.

Datos estadístichs. Véuse aquí lo que 'ns costa de mantenir la real familia:

	Pesetas.
Lo rey..	7.000,000
La reina..	450,000
Princesa de Astúrias	500,000
Infanta D. ^a María Isabel.	250,000
Idem D. ^a María de la Paz.	150,000
Idem D. ^a María Eulalia.	150,000
Idem D. ^a María Luisa.	250,000
La reina D. ^a Isabel.	750,000
Lo rey D. Francisco.	300,000
Real cos de Alarbaderos.	601,029
Escolta real.	228,940
Ajudants de Marina, etc.	33,200
Cuarto militar del rey.	178,650
	10.841,849

* *

Més datos estadístichs:

La comissió de presupuestos francesa d' acort ab lo ministre de Hisenda ha fet durant l' última senmana las seguents economias: Guerra: 12.000.000 de franchs; Marina: 6.000.000; Obras públicas: 8.600.000; Correus y Telégrafos: 2.000.000; Colonias: 1.400.000; Hisenda: 3.000.000. Total: 33 milions de economias.

Ab qual quantitat podrian sostenir los francesos tres familias reals com la nostra, y mirin si son tacanyos que no 'n sostenen cap.

En Ruiz Gomez, ministre d' Estat, per sota má s' entén ab en Cánovas, y no donará un pás sense qu' en Cánovas lo porti pels caminadors.

¡Pobre criatura!

En Gal'ostra per la seva part, nombra á n' en Camacho gobernador del Banch d' Espanya perque l' hi apunta 'l paper.

De aquesta manera l' esquerra ho será tot menos esquerra.

En Martinez Campos y 'ls seus amichs volian tornar-se á fer conservadors. Y vels' hi aquí de la manera que han sigut rebuts pels canovistas:

«Vajin enhoramala los *facedores* y *desfacedores* de grupos y grupets: vajin enhoramala 'ls que s' acostan als partits per viure de la seva savia y utilisar la seva popularitat; vajin enhoramala los que dintre de las colectivitats monárquicas intentan introduhir discórdias y alsan avuy banderas conservadoras y demà las combaten.»

Ja 's coneix que som á «Tots Sants» que las castanyas van baratas.

Los portugueses ja comensan á tenir la mosca al nas.

Los partits monárquichs se descomponen y 'l partit republicà creix per moments.

Lo rey Lluís pensa abdicar; pero 'l seu heréu diuhen que no té cap simpatia.

Ciutadans: mitja volta á l' esquerra, de cara á Portugal y mirém, que en politica, de vegadas lo sol surt per l' Occident.

Diuhen que l' actual govern continuarà l' obra de 'n Sagasta.

¡Y jo que 'm creya que volia tirar-la á terra y fer-la noval!

Fora, ell farà lo que li convinga y nosaltres també.

Ell continuarà l' obra de 'n Sagasta, y nosaltres l' hi farem mala obra, lo mateix que á n' en Sagasta.

D. Cristino Martos, al cap y al últim anirà d' embaiador á Paris; y D. Enrich Martos, germá seu, anirà de administrador á l' Aduana de Cuba.

Ja está vist: los Martos lo que procuran es col·locarse á una honesta distancia.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Un episodi de la peregrinació á Juncadella, disolta per la pluja, de la qual davam compte en lo número passat: Prop de Sant Fructuós algú va col·locarhi un pendò negre ab la següent inscripció: «Favitzéus, aquí vá ser robat, assassinat y mutilat per vostres sectaris l' honrat carreter de Manresa conegut per Tronca.»

A Valls dos diumenjes de carrera han volgut fer la festa de Santa Ursula y totas dugas festas ha plogut. No sembla sinó que fins los sants comensan á estar empipats del neos, y no están per festas. Es més: mentres deyan lo rosari, baladrejant pels carrers, al que l' dirigia l' hi vá caure un llamp á casa. ¡Quinas bromas que té Santa Ursula!

UN PASSEIG PEL CEMENTIRI.

Ja hi som: lo fatal reixat, ab la gran boca badada; sembla que 'ns brinda l' entrada; entrémhi, donchs, bèn aviat. Burlémnos del baf mefflich que aquí 's té de respira... ¡Bó! ¿Qué diu alló d' allá? Gran cementiri polítich. Endavant, veurém los nius d' una colla d' esprits forts; aixó de visitá als morts sempre es convenient al vius.

Coronas y més coronas, flors, floretas y flarassas, pensaments de totas classes, cintas, llantietas bufonas, ¡A nuestro buen director! ¡A mi correligionario! ¡Al ministro extra... ordinario! ¡Al alcalde! ¡Al senador! Vaja, 's véu que aquestos dias los polítichs imparcials han volgut fer guanyá rals á varias quincallerías

¡Quántas y quántas reformas s' hi han fet desde l' any passat! Aquí s' han edificat panteons de distintas formas; allá s' está obrint un sot per col·locar, per districtes, tots los electors adictes que bó y morts donan lo vot; més enllá hi veig un gran cau, tapat ab una gran llosa, per enterrá una gran cosa dintre poch temps, si á Déu plau; y al mitj mateix hi ha un abisme, que hasta fá pòr d' acostarshi, hont acaba d' enterrarshi al desgraciat fusionisme.

¡Qu' es raro! Fà molt bon sol, la tarde es quieta y templada, estém dels morts en la diada, y á pesar d' aixó m veig sol. ¡Hont deu havé anat la gent, no haventhi Congrés ni toros? ¿Es que tal vo ta aquestos moros ho deixan pèl any vinent? ¡Ja hi caich! Avuy lo ministre té brevas per repartí, y 'ls polítichs son allí á tocá 'l màgich registre. ¡Ah, pobra gent! Que s' esclafi per heure un xich de turrons... mirém, mirém los panteons, llegim algún epitafi.

«Jo era un home molt catòlich, que un dia 'm vaig sublevar per fer 'l maco y defensar 'l absolutisme simbòlich. Vaig rendirme al cap d' un any y á pesar de ser tant neo, no 'm van volgué dá un empleo y 'm vaig morir... ¡Qu' es estrany!

«Jau aquí en pau y armonia un mort de carros y grava, que, no se sab qui, guardava amagat en la Gran Via.»

«Descansa aquí un sagastí que al véure 'l tupé morí, de tristesa 'l vá seguir» ¡De tots se pogués di així!

«Sota aquest pilot de rochs ¡jau lo partit moderat.» Senyors, no hi está arronsat; tot hi cab: ¡com son tant poch!

«Aquí reposa 'l decoro d' uns senyors, que tots coneixen, que encara no dimiteixen» Afartam y dígam moro.

«Detura ton pas, mortal, y contempla aquesta llosa dhont, en santa pau, reposa 'lo sufragi universal. Un meije que 's diu Esquerra resucitarlo volia; pero per ara 's confia que seguirá sota terra.»

«Hi ha aquí dintre, ¡quí ho diria! 'la pau dels barcelonins: morí trinxada á bossins per tres Riperts y un tranvia.»

«Mira aquí: sota un fanal, en mitj de quatre fustetas, reposan dugas pessetas... ¡Es lo tesor nacional!»

Ara prou. Toquéu lo dos, perque 'l sol se 'n vá á la posta; la nit pas á pas s' acosta y aixó es un poch escabrós. ¡Adéu siau, morts que aquí dins

descanséu pèl vostre bèl... ¡Tant de bó que al any que vé hi trobém molts més vehins! Reguéu ara ab plor cristiá aquest sant trosset de terra, y després, com deya en Serra, anirém cap á sopá!

C. GUMÀ.

SEMBLA que 'n Moret pensa confiar lo càrrech de telegrafistas á las donas. Molt bèn pensat. Las donas per enviar partes serveixen molt. Jo n' estimava una que passavam sis horas al dia fentnos signos telegráfichs de balcó á balcó. Fins que un dia 'l gueto vá interrompre las comunicacions y la línea amorosa vá quedar interceptada.

A Madrit s' ha fet l' ensaig de un aparato inventat per un tal Lloret y Yepes, destinat á evitar xoques de trens.

No será mal que apliquin l' aparato á la política, perque, creguin: lo día que xoquin la dreta y l' esquerra, corra perill de haverhi grans desgracias.

Y lo més *wocant* es que *wocarán*, anant tots en la mateixa direcció: estació del presupuesto, parada y fonda.

Un esquerrá, sense pèl de barba y que no puja un metro de terra, demana un empleo.

Lo president del Comité que prou feynas té per ell l' hi diu:

—¿Vol un empleo bo y apropiat per vosté? L' enviaré á la casa de Maternitat: que l' hi dongan una dida.

A Zaragoza s' ha calat foch á un estanch y s' ha cremat tot.

¡Sembla mentidal!

Es de las pocas vegadas que crema 'l tabaco d' estanch.

De un periódich de Madrit:

Conversa entre dos esquerrans:

—No sé que ho fá: á pesar dels desaires que m' ha donat, no puch enfadar-me ab lo govern: tinch debilitat per ell.

—Ho comprench, noy. ¿No has de tenir debilitat si no menjás?

Ab la pò al cos, perque segons tenen entés, pèl mes de desembre ha de venir la fi del mon, un gran número de vehins de Ripollet van fer dias endarrera una pelegrinació á la Salut de Sabadell.

¡Llástima de no saberho ab temps!

Perque si 'ls fabricants de Sabadell haguessen estat avisats, ab arribarse á la Salut y fer corre las estisoras, ja tenian llana per tot l' any.

Una pregunta: Si 'l mon s' ha de acabar pèl desembre, ¿perqué desitjan la Salut los vehins de Ripollet?

En Balaguer pren possessió de la presidencia del Consell d' Estat. En Posada Herrera l' hi reb lo jurament:

Posada: ¡Juráis cumplir bien y fielmente? etc. etc...

Balaguer: Sí, juro.

Posada: Si así lo hiciéreis *Dios os lo demande* y sinó que os lo premie.»

Vaja D. Joseph, que per fer bromas d'aquestas, ja es una mica massa gran.

En Gallostra ha declarat que 'ls presupuestos se presentarán ab sobrant.

¿Ab sobrant de diners? No ho cregan.

Ab sobrant de disgustos.

Aquestos dias s' ha dit que en Cánovas pensa retirarse á la vida privada.

Está causat de ser mónstruo.

Y vo! ser casulá.

Sembla qu' en Baró pensa renunciar definitivament al govern civil de Sevilla.

Y 's quedarà sense ser gobernador y sense ser diputat.

Ja es veritat alló que diuhen:

«Quien fué á Sevilla—perdió su silla.»

De la Vanguardia:

«No sabém á que vé 'l que la Jornada 'ns diga con-

vidats y que menjém en taula agena.—¿Vol dirnos lo colega qui 'ns ha convidat y per qui se ha posat la taula?»
 Vaja, senyora Vanguardia, aixúguis los ulls ¿qué no véu que l' hi cauhen las llágrimas á l' escudella?»

La frasse de moda entre 'ls esquerrans: «Hém de fer una gran concentració de forsas liberals.»
 Un adroguer del partit:— «Més valdria que fessen una gran partida de carn concentrada.»

A n' en Pere Anton Torres, diputat per Gandesa y director general de Sanitat l' han nombrat fill adoptiu de la Coruña.
 O en altres termes: l' han fet gallego.
 Y are farà com lo gallego del quènto:—«Cuántu voy ganandu?»

A Madrit está funcionant un congrés de veterinaria. May millor ocasió que la present: los animals abundan.

Un periódich esquerrá diu que la situació ha de marxar ab molta prudencia, ab molt deteniment, ab molta cantela, ab molta circunspecció.
 Sí, aixó es: que no 's trenqui la plata, ni 's vessi la salsa.

Los esquerrans del circul de la Calle del Lobo están que treuhen foch pels caixals, perque no 'ls donan destinos.
 Aquest dia tractavan de obsequiar ab un banqueto als individuos del Directori que no son ministres.
 Es á dir: tractavan de demostrarlos palpablement, ó millor dit bocablement, quinas son las sévas aspiracions.

Entreteniments de un periódich de Madrit: El Forvenir:

Los ministres.—Caiguts

Martin ERAN z Campos.
 Romero Gi on.
 Sag sta.
 N uñez de Arce.

Ga azo.
 Vega rmijo.
 Pe ayo Cuesta.
 Gull n.
 Rodriguez Aria S

Los nous.

Gallos s tra.
 M on.
 Li N ares Rivas.

osada Herrera.
 Lop z Dominguez.
 Ruiz G mez.
 Sua ez Inclán.
 Valcárc l.
 ardoal.

Entreteniment del Eco de Navarra.

Ri as.
 G a llostra.
 Inclá N

D ominguez.
 Mor DE t.

osada.
 Valc rcel.
 PASS ardoal.
 G. O mez.

UNA VÍCTIMA DE LA FUSIÓ.

LUCIANO BENITO.

Cabo del regiment de caballeria de Numancia, condemnat á cadena perpétua pel Consell de guerra de Sto. Domingo de la Calzada.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Am-po-llas.
2. ANAGRAMA.—Copia-Polca-Palco.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Calaf.
4. CONVERSA.—Isabel.
5. GEROGLIFICH.—Per pastas los pastisses.

Han endavinat totas cinch solucions los ciutadans J. M. F. de Petits, Un Botet, Pare Claret y Aguilera.—N' han endavinadas 4, Xafa-ratas y Nofre y Macari.—3. Un campaner de la Campana de Gracia y Pela-canyas de Reus y 2 no més J. R.

XARADA.

La Segona-quarta-dos per seguir las tersa-quinta, la flor. Hu-dos una pinta no hi ha rés més capritxós. Vá ensenyarme una total qu' es de lo més extremat, y, segons diu, l' hi ha comprat lo seu promés D. Pasqual.

J. M. F. DE PETITS.

MUDANSA.

Aquest dia vaig aná en un tot escrit ab a de una vila de montanya d' aspecte molt tot ab e;

pro una cosa l' hi diré que per cert á mí m' estranva.
 Ballar van, segons crech jo, damunt palla y tot ab o y cubria aixó una estora.
 Pro (no ho digan á ningú) me 'n vaig véure un tot ab u, cayent jo y la balladora.

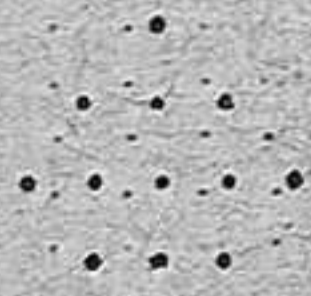
UN TAPÉ Y F. DE T.

CONVERSA.

—Ay, ay ¿que ho fá que sempre 't trobo aquí Simon?
 —Cada dia m' hi trobará. ¿Que no sab que vinch de...
 —D' ahont?
 —De allá hont acabém de dir.

UN CATALANISTA.

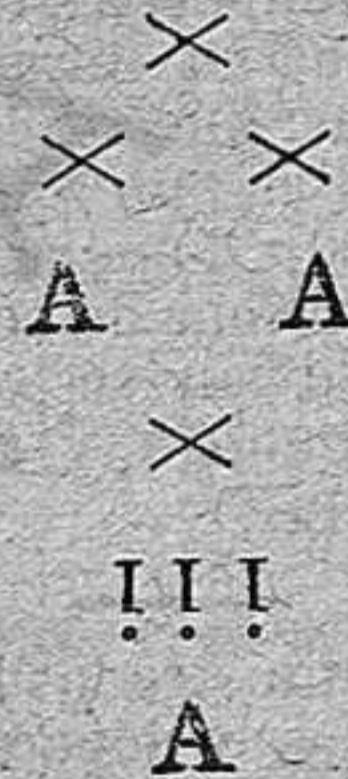
ROMBO.

Horizontal y vertical: Quant tercera (un navegant) arriba de la terra del segona (un licor) desembarcá en la quarta (una part del port).—Primera y quinta consonants.

ANASTASI NEULAS.

GEROGLIFICH.

NOFRE Y MARIETA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse, 'ls ciutadans Prime Cusi, Salabrugas, Pepet Simpatich, Simon de Sedruel, Tomas Borrimba, Pau Bisbal y J. Escotel.

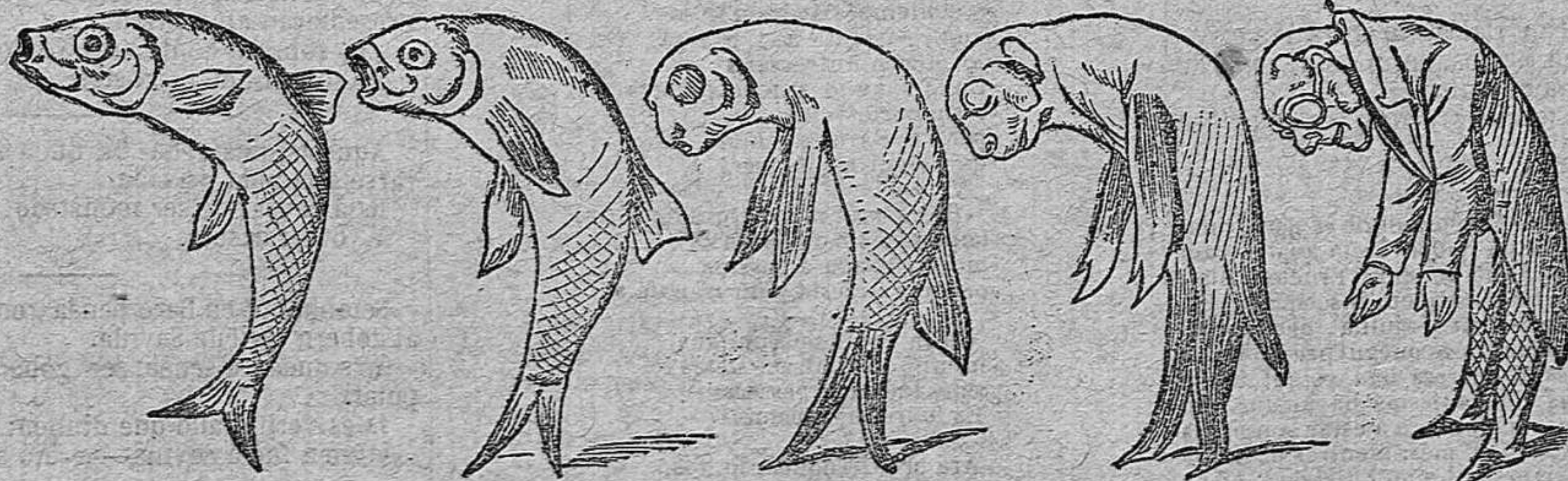
Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans Un Botet y Un tonto, A. Aras, Malas Bestias, J. O. Bachiller, T. Simpatich, S. B. Darnius y J. Palamos.

Ciutada Rasquicias: Insertarém lo logogrifo.—Ramon Romanisquis: Fassa 'l favor de dirnos á quina poesia 's refereix; no estrany que no ho sapiguém perque 'n rebém tantas.—Nyit de la Bepa Bol: La poesia flúixeta.—F. Olivé: Lo sonet no 'ns agrada prou: respecta á la fabula, la comparació del matxo ab la dona que prenem per casarnos, no es prou bona comparació.—Un tento: Insertarém anagrama y conversa.—Sir Byron: Id. un epigrama; pero un no més.—Pepet del Carril: Id. los versos.—Ferrer Castellá: Publicarém conversa.—Jaume Colom: ¿Qué vol que l' hi diga? Aquesta vegada la culpa no es del rector, sino dels que van deixar ensarronarse. ¿Per qué hi anavan?—Joan Vilasseca: La poesia está bé; pero 'ls ultims versos son perillosos. Cregui, certas cosas es molt millor dirias en prosa.—Dos liberals: Insertarém gerooglifich y mudansa.—J. Cap: No passi ansia; aprofitarém algunas cosas de las que 'ns envia. Los dos raleis quedan entregats á la Correspondencia.—J. M. F. de Petits: Publicarém algun extrém.—Aguilera: La prosa ne va prou bé; de lo demés aprofitarém un ters de silabas, una mudansa y un extrém.—Campaner de la Campana de Gracia: Vosté está molt per romansos; si 'ns hem equivocat nos haurá de dispensar; pero la rectificació no val la pena.—Pepet Simpatich: Insertarém rombo, epigrama y alguna cantarella.—Simon de Sedruel: Id. Sinonimia y algun logogrifo.—J. S. (Sant Fructuós) y Católico puro (Valls): Gracias per las noticias que 'ns donan.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

Las metamórfosis de un esquerrá, que sent republicá vá deixarse pescar.

Al tréurel de l' aygua.

¿Quina gana que tinchi

¿Volen una corte-sia?

¿Encare no 'n tenen prou?

Donchs ja no puch més. Are que 'm colloquin.